

Arrest

nr. 114 788 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. KIWAKANA loco advocaat V. VEREECKE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 december 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 oktober 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 21 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 25 oktober 2013.

1.3. Op 30 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Armeense origine. In 1996 leerde u T.(...) kennen. Hij was een machtig man en regelde een paspoort voor u. Kort hierna werd u aangehouden door de politie. Ze vroegen hoe het mogelijk was dat u zo veel geld op een bankrekening had staan. U ontkende dit maar de politie kon met documenten aantonen dat het geld op uw naam stond. U begreep dat T.(...) met uw identiteitsgegevens fraude had gepleegd. De politie zei dat u veroordeeld zou worden tot een gevangenisstraf tenzij u voor hen zou werken. U aanvaardde het voorstel. T.(...) was echter te weten gekomen dat u had gepraat met de politie. T.(...) en vier van zijn handlangers sloegen u in elkaar. U ontwaakte in een hospitaal met zware interne verwondingen en u had zelfs een hartstilstand gekregen. De politie eiste dat u uw relatie met T.(...) zou herstellen, hetgeen u deed. Zo ontdekte u dat T.(...) betrokken was bij drugssmokkel en ontvoering van belangrijke mensen om dan losgeld te eisen voor hun vrijlating. Hij had ook contacten met twee hooggeplaatste politiemannen en twee parlementsleden. U was er getuige van hoe T.(...) en zijn bende een man ombrachten door hem in beton te begraven. U vernam ook dat T.(...) zijn vorige vrouw had gedood. Uzelf werd vaak door T.(...) mishandeld. In 1999 had T.(...) en zijn bende een belangrijk persoon ontvoerd. T.(...) dreigde hem levend te begraven. U gaf deze informatie door aan de politie. Hierna werden T.(...) en vijf van zijn bendeleden opgepakt. Ook u werd toen gearresteerd opdat T.(...) niet zou denken dat u hem verraden had. Voor uw eigen veiligheid zorgde de politie ervoor dat u een gevangenisstraf kreeg. De politie plaatste drugs bij u en u werd veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf. Na twee jaar en acht maanden kwam u in september 2001 vervroegd vrij. Een politiemann zei u dat hij vreesde dat T.(...) niet lang zou vastzitten. Ongeveer een half jaar later kwam u een jonge man tegen op de markt. Hij zei dat T.(...) zelf u wou doden. Hierna dook u onder. In 2008 werd u opgeroepen door de politie van Stavropol. Men zei dat ze de opdracht hadden gekregen u een internationaal paspoort met visum te bezorgen en geld te geven zodat u Rusland kon verlaten. Op 12/12/2008 kwam u in België aan. U had medische en psychische problemen en diende een regularisatieaanvraag in. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 10/02/2009 een regularisatieaanvraag indiende o.b.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze werd ongegrond verklaard op 06/02/2013. Deze beslissing werd u op 12/06/2013 betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 02/07/2013 diende u een regularisatieaanvraag in o.b.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze werd op 20/09/2013 onontvankelijk verklaard. Op 15/10/2013 werd u door de bevoegde Belgische autoriteiten opgepakt en vastgehouden wegens onwettig verblijf. Op 16/10/2013 diende u uw asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw intern en internationaal paspoort, en meerdere medische attesten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u T.(...) vreest, een crimineel met wie u een relatie had maar over wie u ook informatie aan de Russische politie doorspeelde aangaande zijn criminele activiteiten waardoor hij en zijn bende uiteindelijk werden aangehouden. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk en tegenstrijdig zijn.

Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 6 & 8) dat T.(...) sinds 1999 zo'n 5 à 6 jaar werd vastgehouden en dat er geen proces is geweest. U verduidelijkt verder dat T.(...) 'enkel' 5 à 6 jaar werd aangehouden en niet veroordeeld is geweest, er geen vonnis is uitgesproken. Gevraagd of T.(...) na die 5 à 6 jaar durende aanhouding dan vrijkwam, antwoordt u merkwaardig genoeg ontkennend. Bij verdere bevraging stelt u dat toen u in 2008 Rusland verliet T.(...) 'waarschijnlijk' nog steeds aangehouden was en weet u niet of er toen een vonnis tegen hem was uitgesproken. Gevraagd of sinds u in België bent T.(...) is veroordeeld of is vrijgekomen, verklaart u dit niet te weten, en stelt u dat de zaak tegen hem misschien nog in de fase van het vooronderzoek zit. U weet evenmin of er een proces is geweest wat betreft de aangehouden bendeleden van T.(...). Aangezien de aanhouding van T.(...) de kern van uw relaas uitmaakt kan niet aanvaard worden dat u dermate incoherent bent over de duur van zijn aanhouding en dermate onwetend bent over de al dan niet veroordeling en de al dan niet vrijlating van T.(...) en zijn bendeleden.

Meer nog, uw bovenstaande verklaringen vallen absoluut niet te rijmen met de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst pt. 3.5). Daar blijkt uit uw verklaringen dat leden van de groep van T.(...) werden veroordeeld tot 15 en 20 jaar gevangenschap en dat u van de politie vernam dat T.(...) binnenkort zou worden vrijgelaten. Dit laatste staat reeds in schril contrast met uw verklaring voor het CGVS (CGVS p. 9) dat u voor uw vertrek uit Rusland nooit te horen kreeg dat T.(...) ging vrijkomen. Bij confrontatie met uw verklaring voor het CGVS dat T.(...) en zijn bende niet werden veroordeeld, stelt u (CGVS p. 9) dat opgepakt worden of veroordeeld worden voor u hetzelfde is en dat ze toch niet op vrije voeten zijn, hetgeen uiteraard niet kan worden aanvaard. In de context van uw vervolgingsverhaal, m.n. dat u sinds 2002

ondergedoken leefde uit schrik voor T.(...), kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u wel een onderscheid zou maken tussen een loutere momentele aanhouding en een o.b.v. een gerechtelijke veroordeling in tijd vastgelegde opsluiting. Bij verdere confrontatie bleef u erbij dat er tegen T.(...) en zijn bendeleden nog geen straf was uitgesproken, en dat de politie u enkel had gezegd dat ze tot 15 à 20 jaar gevangenisstraf konden krijgen, hetgeen echter niet in overeenstemming te brengen is met uw beweringen in bovenvermelde vragenlijst.

Verder moet worden opgemerkt dat u de familienaam van T.(...) niet weet (zie CGVS p. 4 & 7). Aangezien u drie jaar lang een relatie met deze persoon had en informatie over zijn criminele activiteiten doorgaf aan de politie waardoor hij uiteindelijk werd aangehouden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. U stelt ook dat u in de media noch op het internet enige informatie heeft gevonden over T.(...). Nochtans kadert u de aanhouding van T.(...) en zijn bende binnen een algehele zuiveringscampagne die president Putin toen voerde en waarover in de media werd bericht. Ook hier kan redelijkerwijze verwacht worden dat u aldus meer informatie over T.(...) zoals zijn familienaam zou kunnen geven. Gelet op deze vaststellingen is het compleet onaannemelijk dat u de familienaam van T.(...) niet weet en wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd.

Uit uw verklaring blijkt dat u sinds 12/12/2008 in België verblijft en er pas op 16/10/2013 uw asielaanvraag indiende. U stelt (CGVS p. 3-4) dat niemand u had gezegd dat u hier diende asiel aan te vragen en dat u ook bang was. U had ook medische en psychische problemen en diende met de hulp van een advocaat een regularisatieaanvraag in. U stelt verder dat eens u meer permanente verblijfsdocumenten - zoals een paspoort - in België zou hebben, u uw asielrelaas zou vertellen aan de bevoegde instanties omdat u dan met dit document uw naam zou kunnen laten wijzigen. Deze door u opgegeven redenen voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag, kunnen niet worden aanvaard. Van iemand die haar land ontvlucht omdat zij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden. Indien u daadwerkelijk bij een eventuele terugkeer naar Rusland een ernstige vrees zou hebben, kan verwacht worden dat u met bekwame spoed een asielaanvraag indient en klaarheid brengt over uw vluchtmotieven. De vaststelling dat u pas na bijna 5 jaar na uw aankomst in België asiel heeft aangevraagd, duidt erop dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Bovendien was uw hoop op een regularisatie speculatief en versterkt dit de veronderstelling dat u een regularisatie en verblijf op het oog had en geen bescherming. Verder kan niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat u pas een asielaanvraag indiende nadat u door de politie werd aangetroffen zonder in het bezit te zijn van de nodige verblijfsdocumenten waarbij u overgebracht werd naar Centrum voor 2 illegalen te Brugge en nadat u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Uw handelswijze - het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin u uw asielaanvraag indiende - valt niet te rijmen met een daadwerkelijke en urgente vrees voor vervolging.

Ondanks de ernst van de beweeerde problemen die u zou gekend hebben, kan u die op generlei wijze met concrete, objectieve informatie staven. Gelet op het feit dat u stelt dat u gedurende drie jaar een relatie had met een gangster, dat u gedurende die periode informatie over zijn criminele activiteiten doorgaf aan de politie, dat T.(...) en zijn bende werden aangehouden, dat u werd aangehouden en veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent een begin van bewijs aanbrengt en dat u zich niet beperkt tot louter blote beweringen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit gelet op de ernst van uw problemen redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend aan.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw intern paspoort en uw internationaal paspoort bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist maar leveren geen informatie over uw vluchtmotieven. Voor wat de vele medische attesten betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben. Niettemin bieden deze attesten geen verklaring voor de afwezigheid van objectieve bewijsstukken. Voorts is in deze inschatting ook rekening gehouden met het gewicht van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden (onwetendheid en tegenstrijdigheid over de opsluiting/strafvervolging van (de criminele bende van) uw ex-partner wiens wraak (voor die opsluiting) u net vreest; u kent niet eens de familienaam van deze ex-partner) en dient dan ook te worden geoordeeld dat deze attesten geenszins van die aard dat ze dergelijke zwaarwichtige tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas kunnen verklaren. Daarenboven staat nergens in deze attesten te lezen dat uw cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens de diverse gehoren op een correcte en consistente wijze mede te delen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide tweede verwerende partij, met name *"De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de heer Minister van Binnenlandse Zaken en ambtenarenzaken"*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht beweert dat haar verklaringen onaannemelijk en tegenstrijdig zijn en onderneemt zij een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/2-3 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat zij voldoet aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffen de status van vluchtelingen aangezien zij als spijtoptant behoort tot een bepaalde sociale groep waardoor zij vervolging vreest en waarvoor haar land van herkomst, in casu Rusland, geen bescherming kan bieden. Zij stelt dat haar vrees reëel is daar zij meerdere malen doodsb bedreigingen heeft ontvangen en zij slagen en een messteek toegediend gekregen heeft. Er kan dan ook niet ontkend worden dat zij reeds ernstige schade heeft geleden, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat de overheid haar niet kan beschermen, hetgeen blijkt uit het feit dat de politie haar zelf opriep en haar daarna niet alleen aanraade om te verdwijnen doch haar ook op materieel vlak hielp om te kunnen verdwijnen.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, poneert verzoekster dat het vaststaat dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade aangezien ze reeds meermaals werd bedreigd en ook daadwerkelijk werd verwond zodat moeilijk kan worden betwist dat zij bij haar terugkeer een risico zou lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster herhaalt dat zij daarbij niet kan rekenen op de steun van de politie aangezien zij haar zelf wegstuurden.

3.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van twee pagina's uit verzoeksters paspoort, afgeleverd in Stavropol op 12 oktober 2007 met vertaling in het Nederlands en een verklaring van verzoeksters dokter dd. 24 oktober 2013.

3.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

3.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen incoherente verklaringen heeft afgelegd over de duur van de aanhouding van T. en onwetend is over de al dan niet veroordeling en de al dan niet vrijlating van T. en zijn bendeleden en haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens haar gehoor absoluut niet te rijmen vallen met haar beweringen in de door haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst, zoals wordt toegelicht, (ii) het compleet onaannemelijk is dat zij de familienaam van T. niet weet aangezien zij drie jaar lang een relatie met deze persoon had en informatie over zijn criminele activiteiten doorgaf aan de politie waardoor hij uiteindelijk werd aangehouden en deze aanhouding kadert binnen een algehele zuiveringscampagne die president Putin toen voerde en waarover in de media werd bericht, (iii) uit haar verklaring blijkt dat zij sinds 12 december 2008 in België verblijft en pas op 16 oktober 2013, nadat zij door de politie werd aangetroffen zonder in het bezit te zijn van de nodige verblijfsdocumenten waarbij zij werd overgebracht naar een Centrum voor Illegalen te Brugge en nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, haar asielaanvraag indiende, handelswijze welke niet te rijmen valt met een daadwerkelijke en urgente vrees voor vervolging, (iv) zij geen enkel begin van bewijs bijbrengt terwijl dit gelet op de ernst van haar problemen redelijkerwijze mag worden verwacht en (v) haar intern paspoort en haar internationaal paspoort persoonsgegevens bevatten die niet worden betwist maar geen informatie leveren over haar vluchtmotieven en de medische attesten geen verklaring bieden voor de afwezigheid van objectieve bewijsstukken, zij voorts geenszins van die aard zijn dat ze de vastgestelde zwaarwichtige tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas kunnen verklaren en in deze attesten bovendien nergens staat te lezen dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens de diverse gehoren op een correcte en consistente wijze mede te delen.

3.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste, tweede en derde middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 oktober 2013 (CG nr. 1317106), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij/zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij/zij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn/haar vlucht uit het land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn/haar asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

3.8. Verzoekster is de mening toegedaan dat zij geen tegenstrijdige zaken heeft verklaard betreffende de gerechtelijke procedure van T.. Zij stelt dat zij tijdens het eerste gehoor verklaarde dat T. vijf tot zes jaar was aangehouden en dat er nog geen proces was geweest maar dat hij naar haar weten nog niet was vrijgekomen. Zij ontkent dat zij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen zou hebben verklaard dat T. veroordeeld was tot 15 of 20 jaar gevangenisstraf. Zij verduidelijkt dat zij wilde zeggen dat zij wist dat er op de (gekende) feiten die T. gepleegd had een bestraffing van 15 tot 20 jaar gevangenis stond. Dit heeft zij ook zo verduidelijkt, aldus verzoekster, die verder betoogt dat zij dacht dat aangehouden zijn of veroordeeld zijn allebei betekende dat hij niet op vrije voeten was, dat zij als leek de nuances tussen de twee begrippen niet kent en dat dergelijke nuances ook gemakkelijk verloren kunnen gaan tijdens de vertaling. Verzoekster stelt dat zij dan ook bij haar verklaring bleef dat T. bij haar weten nog geen bestraffing had gekregen, wat volgens verzoekster overeenstemt met haar eerdere verklaring.

Deze uitleg vindt niet de minste steun in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in het verzoekschrift verklaarde zij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat leden van de groep van T. werden veroordeeld tot 15 en 20 jaar gevangenschap en dat zij van de politie vernam dat T. binnenkort zou worden vrijgelaten (administratief dossier, stuk 6, vraag 3.5.). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. In strijd hiermee verklaarde zij tijdens haar gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat T. sinds 1999 zo'n 5 à 6 jaar werd vastgehouden en dat er geen proces is geweest, dat hij niet veroordeeld is geweest en dat er geen vonnis is uitgesproken, dat zij voor haar vertrek uit Rusland nooit te horen kreeg dat T. ging vrijkomen en dat zij evenmin weet of er een proces is geweest tegen de aangehouden bendeleden van T. (administratief dossier, stuk 4, p. 6 en p. 8-9). Deze tegenstrijdigheden betreffende een essentieel element van haar vluchtrelaas zijn dermate flagrant dat ze haar algehele geloofwaardigheid ernstig onderuit halen. Waar verzoekster nog betoogt dat zij dacht dat aangehouden zijn of veroordeeld zijn allebei betekende dat hij niet op vrije voeten was, dat zij als leek de nuances tussen de twee begrippen niet kent en dat dergelijke nuances ook gemakkelijk verloren kunnen gaan tijdens de vertaling, kan zij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan in de context van verzoeksters vervolgingsverhaal, met name dat zij sinds 2002 ondergedoken leefde uit schrik voor T., redelijkerwijs worden verwacht dat zij wel degelijk een onderscheid kan maken tussen opgesloten zijn en veroordeeld zijn. Dit klemmt des te meer daar zij tijdens haar gehoor dit onderscheid duidelijk zelf maakte: *"T.(...) veroordeeld? Nee, enkel aangehouden 5 à 6j, geen vonnis (...)"* (administratief dossier, stuk 4, p. 6) en zij bovendien verklaart zelf veroordeeld te zijn geweest tot vier jaar gevangenisstraf en zij vervroegd vrijkwam na 2 jaren en 8 maanden (administratief dossier, stuk 6, vraag 3.1.).

Dat verzoekster evenmin met zekerheid kan duiden of T. nog steeds aangehouden was toen zij in 2008 Rusland verliet, moet eveneens volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Blijkens verzoeksters verklaringen werd zij immers in 2008 door de politie van Stavropol opgeroepen, werd haar toen gezegd dat haar leven in gevaar was en werd haar een internationaal paspoort met Shengenvisum alsook geld gegeven zodat zij het land kon verlaten (administratief dossier, stuk 6, vraag 3.5. en stuk 4, p. 3 en p. 6-7). Er kan niet in redelijkheid worden aangenomen dat de politie verzoekster het land zou uitsturen om haar veiligheid te waarborgen zonder haar enige informatie te verstrekken waarom dit nodig was en of dit te maken had met de vrijlating van T., noch dat verzoekster zonder meer haar land zou verlaten zonder hieromtrent enige informatie te hebben bekomen.

3.9. Volgens verzoekster is het niet onaannemelijk dat zij de familienaam van T. niet kent. Hij heeft zich van in den beginne voorgesteld met deze naam en ook zijn bendeleden spraken hem steeds met deze naam aan. Verzoekster stelt dat zij evenmin de namen kent van de andere bendeleden die in ondergeschikte orde ten aanzien van T. stonden. Verzoekster acht het dus niet onwaarschijnlijk dat T. zijn ware toedracht nooit heeft bekendgemaakt. Het feit dat hij haar nooit echt volledig vertrouwde, maakt het volgens verzoekster nog aannemelijker dat zij zijn ware naam niet kent.

Opnieuw overtuigt verzoekster niet in het minst. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in het minst plausibel dat verzoekster de volledige of echte naam niet kent van T., de man met wie zij gedurende drie jaar lang een relatie had, over wiens criminele activiteiten zij informatie doorgaf aan de politie waardoor hij werd aangehouden en wiens wraak zij vreest zodat zij zich genoodzaakt zag sinds 2002 onder te duiken en in 2008 zelfs haar land van herkomst te ontvluchten. Dit klemmt des te meer daar verzoekster blijkens haar verklaringen fungeerde als informant voor de politie, die op basis van haar informatie een zaak opbouwde tegen T. en zijn bende (administratief dossier, stuk 4, p. 5-8). Zelfs zo de naam T. een alias zou zijn geweest en hijzelf nooit zijn volledige of echte naam aan verzoekster zou hebben meegedeeld, kan niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekster deze naam niet zou hebben vernomen via haar contacten met de politie. Dat zij aldus de volledige naam van T. niet kan meedelen zet haar geloofwaardigheid verder op de helling.

3.10. Nog volgens verzoekster is het evenmin onaannemelijk dat zij haar verhaal niet kan staven met bewijsmiddelen. Zij laat in dit verband vooreerst gelden dat zij bijna nooit op de hoogte werd gebracht van de plannen van T. en als ze deze al kende, dan kende ze zeker de details ervan niet zodat ze dan ook niet anders kan dan hierover 'blote' verklaringen afleggen. Daarnaast was zij op het moment van de aanhouding van T. zelf ook van haar vrijheid beroofd waardoor ze geen toegang had tot media en zij niet meer dan geruchten kon hebben gehoord over de zogenaamde 'zuiveringsactie' van Putin of over de specifieke aanhouding van T.. Verzoekster vervolgt dat men daarbij niet uit het oog mag verliezen dat zij zeer angstig was ten aanzien van mogelijke wraakacties van T. zodat zij erg terughoudend was in het vragen van informatie over hem uit vrees dat dit mogelijks in verkeerde oren kon vallen. Dat T. erin slaagde om haar binnen de gevangenis te bereiken met een dreigbrief heeft alleen maar bijgedragen tot haar angst, aldus verzoekster, die hier nog aan toevoegt dat zij ook na haar vrijlating niet gerust was en niet durfde rond te vragen naar informatie. Nadat de jonge man haar op de markt aansprak werd haar vrees bevestigd en wist zij dat zij nog steeds gevisieerd werd. Tot slot wijst verzoekster erop dat zij zich op het ogenblik van de asielaanvraag reeds in het gesloten centrum bevond. Hierdoor had zij niet de mogelijkheid om nog mogelijke bewijsstukken te laten halen in haar woning of om een onderzoek te verrichten op het internet. Zij herhaalt haar eerdere verklaring dat zij eerder al op internet opzoeken had gedaan onder de naam T. doch dat zij niets gevonden had. Zij is er dan ook van overtuigd dat T. niet zijn echte naam was waardoor zij geen informatie kan vinden.

Met dergelijk betoog biedt verzoekster geen afdoende verschoningsgrond voor haar onwetendheid, noch voor het ontbreken van enig begin van bewijs met betrekking tot de door haar aangehaalde asielmotieven. Dat zij angstig was en gedurende ruim twee jaar van haar vrijheid was beroofd neemt niet weg dat zij bijvoorbeeld geen foto's kan voorleggen van haar en T. waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk gedurende drie jaar een relatie met hem had, noch dat zij enig stuk kan bijbrengen waaruit blijkt dat zij werd aangehouden en veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf. Dat zij dergelijke bewijsstukken niet kon laten ophalen in haar woning omdat zij zich op het ogenblik van haar asielaanvraag reeds in het gesloten centrum bevond, snijdt geen hout. Immers, tijdens haar gehoor verklaarde verzoekster dat zij geen foto's van T. had en dat het document betreffende haar gevangenschap en vrijlating zich thuis bij haar moeder bevindt (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Dat zij tijdens haar verblijf in het gesloten centrum geen onderzoek kon verrichten op het internet en dat zij voordien reeds opzoeken had gedaan onder de naam T. doch zij niets had teruggevonden, kan evenmin ernstig worden genomen. Zoals uiteengezet onder punt 3.9. kan het niet in het minst overtuigen dat verzoekster de volledige of echte naam van T. niet zou kennen. Mede gelet op het feit dat de aanhouding van T. en zijn bende kadert binnen een zuiveringscampagne die Putin toen voerde en waarover in de media werd bericht, acht de Raad het dan ook onaanvaardbaar dat verzoekster niet de minste berichtgeving kan bijbrengen omtrent zijn aanhouding en zijn criminele activiteiten. Het mag overigens verbazen dat verzoekster gedurende haar vijfjarig illegaal verblijf in België geen enkele poging heeft ondernomen om de nodige stavingstukken ter ondersteuning van haar relaas in haar bezit te krijgen. Zij verklaarde immers dat zij de intentie had om in België naar de politie te gaan en haar problemen in haar land van herkomst te vertellen eens zij verblijfsdocumenten had verkregen (administratief dossier, stuk 4, p. 4) zodat kan worden verwacht dat zij de nodige bewijsstukken uit Rusland zou hebben meegebracht of vlak na aankomst in België zou hebben verzameld.

3.11. Tot slot merkt verzoekster op dat de jaren dat zij als spijtoptant fungeerde een ernstig indruk op haar hebben gemaakt. Zij werd jarenlang geregeld geslagen, ze moest getuige zijn van de verschrikkelijke praktijken van T. en ze werd persoonlijk bedreigd met de dood. Deze feiten hebben hun weerslag gehad op haar psychologische toestand, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat zij sinds haar aankomst in België zware medicatie neemt die rechtstreeks inwerkt op haar psyche zodat het niet onwaarschijnlijk is dat zij zich niet alle feiten correct herinnert of dat zij het zicht over bepaalde details is verloren.

Andermaal slaagt verzoekster er niet in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat iedere asielzoeker in zekere mate onder de indruk is van de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan verwacht worden dat de essentie van het asielaanvraag op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Het geheel van bovenstaande tegenstrijdigheden, inconsistenties en onwetendheden betreffen overigens geenszins details doch essentiële elementen die raken aan de kern van verzoeksters relaas en die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit haar land van herkomst zodat mag worden verwacht dat zij hieromtrent duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen, quod non zoals blijkt uit wat voorafgaat. Voorts blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan weliswaar dat verzoekster kampt met diverse gezondheidsproblemen en dat zij hiervoor in

behandeling is en medicatie neemt. Uit geen van de door haar neergelegde attesten, met inbegrip van de verklaring van haar arts gevoegd aan het verzoekschrift, komt echter specifiek naar voor dat verzoekster aan geheugenproblemen zou lijden of dat haar cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor zij niet in staat zou zijn om haar asielmotieven op een volledige, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt overigens dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekster zich omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat zij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de lezing van de vragenlijst en het gehoorverslag blijkt dat verzoekster in staat bleek om op spontane wijze precieze en omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen wanneer haar gevraagd werd om haar asielrelaas uiteen te zetten.

3.12. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat uit haar verklaringen blijkt dat zij sinds 12 december 2008 in België verblijft en pas op 16 oktober 2013, nadat zij door de politie werd aangetroffen zonder in het bezit te zijn van de nodige verblijfsdocumenten waarbij zij werd overgebracht naar een Centrum voor Illegalen te Brugge en nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, haar asielaanvraag indiende en dat dergelijke handelswijze niet te rijmen valt met een daadwerkelijke en urgente vrees voor vervolging. De pertinente motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.13. Evenmin betwist verzoekster de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, waaronder het paspoort waarvan opnieuw twee pagina's aan het verzoekschrift worden gevoegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.14. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het herhalen van haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee zij er echter niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Gelet op hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, is ook de argumentatie dat verzoekster als spijtoptant behoort tot een bepaalde sociale groep waardoor zij vervolging vrees en waarvoor haar land van herkomst, in casu Rusland, geen bescherming kan bieden, niet dienstig.

3.15. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.16. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van haar asielaanvraag. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan zij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § van de vreemdelingenwet. In de mate verzoekster ter terechtzitting betoogt dat rekening dient gehouden te worden met haar psychische toestand en het feit dat zij een 9ter had ingediend die ontvankelijk werd verklaard, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeksters medische problemen intussen ook ten gronde werden onderzocht zoals ter terechtzitting wordt bevestigd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS